

– Monique! – kiáltott fel a szoba sötétjében. Verejtékben úszott, és meglepve tapasztalta, hogy zihál.

Testőrparancsnoka berontott a szobába, és felkapcsolta a villanyt.

– Nem történt semmi – mondta a rohamosztagosnak, miközben a kezét a szeme elé emelte, hogy eltakarja a hirtelen felvillanó fény elől. – Csak egy rossz álom. – A katona leeresztette sugárkarabélyát, és kísértelt a szobából.

Lenz felült az ágyában. Körbenézett a falakon lévő képeken. Volt ott alderaani tájkép, coruscanti művészet, a Régi Köztársaság régmúltjából származó képek, fotók, amiken Lenz éppen találkozik valaki fontos személlyel, egy vízesés...

A vízesés. Még mindig tisztán fel tudta idézni azt a napot.

Kimászott az ágyából, és felkapta magára az előre kikészített ruháját. A ruha naboo-i szövők munkája volt, egyszerű anyagból készült tiszti egyenruha volt. A szürke szín jelképezte a mostani álmát, amit mostanában rendszeresen álmodott. Újra meg újra.

Kormányzó volt. A Birodalom hűséges alattvalója. Sokak főnöke vagy példaképe. Fiú, testvér és apa volt. Legalábbis régebben apa volt. Most már nem. Moe mindent elvett tőle. Még az apját sem láthatta pár hónapig miatta. Igaz, ő mondta ki a szavakat, de ez volt az egyetlen lehetőség, nem volt más választása. Moe csapdába ejtette akkor, és Lord Vadernek senki sem mert volna ellentmondani, a többit elintézte Moe.

Húga nem volt több egy idegesítő elősködőnél. De sajnós a testvéreket nem választhatja meg az ember, Lenz bármennyire is szerette volna. És Moe tudott dolgokat, amik jobb, ha nem kerülnek napvilágra, így más módon kellett megszabadulnia tőle.

Azonban húga sem tudott vagy látott előre mindent. Ezt a lehetőséget használta ki előző nap. Sajnós a kutatás végeredményét már nem várta meg, túl fáradt volt hozzá, egy hosszú és nehéz napon volt túl. De legalább tudott Seanról.

Belépett az irányítóterembe. Ott vegyesen dolgoztak férfiak és nők a konzolok előtt. Ez volt a legdísztelenebb helyiség az egész épületben. Csupán a falak felső része volt aranyozva, és a csillár a ritka nour-kristályból készült, ezzel is azt üzenve az itt dolgozóknak, hogy igenis fontosak. Lenz tudta, hogy a Galaxis nagy részében nem használnak csillárt, de nem tudott ellenállni a kísértésnek. Legalábbis Monique nem.

– Mi hír Seanról? – kérdezte a mellélépő hadnagytól. Ő volt a nyomozás vezetője.

– Jelenleg is Moe-val van, uram. A férfi hajóján vannak, éppen orbitális pályán keringenek – a tiszt habozott. – Csupán feltételezni tudjuk, hogy mit csinálnak.

Lenz el tudta képzelni, hogy mit csinálhat Moe a szeretőjével.

– Rendben van, hadnagy. Üzenje meg nekik a nevemben, hogy üdvözlétem küldöm, és szívesen látom őket egy kényelmesebb lakosztályban, például az enyémben.

– Szívesen? – kérdezte a hadnagy.

– Igen, pontosan így fogalmazzon. És ha igent mondanak, vezesse őket a szobámba.

– Igenis, uram.

Lenz körbejárta az épületet. Nemsokára itt lesznek, ebben biztos volt. Közben arra gondolt, mennyire fog Moe-nak fájni a szíve. Épp úgy, mint ahogy neki is fájt, amikor elvesztette a kis Monique-ot.

Egy arra haladó rohamosztagosnak (a száma TK-4873 volt) odanyújtott egy borítékot. Az először értetlenkedve nézegette, de nem fogta meg. Így a kezébe nyomta.

– Ezeket az utasításokat hajtsa végre – parancsolta Lenz. Azzal elsétált. *Remélem, a rohamosztagos nem hülye, és érti a kapott parancsot.*

Tovább gyalogolt, a lakrésze felé vette az irányt. Még pár órát el kell, hogy üssön, amíg Moe-ék meg nem érkeznek.

Leült a szobájában a dolgozószekére. Nem volt jó, bement abba a terembe, ahol a kommunikációs pult is állt. A két rohamosztagost kivéve, akik őrt álltak az ajtónál, egyedül volt. Leült.

Merengett. Merengett a múlttól, a jelenről, az elkövetkezendő időről. Főként Moe-ra és Monique-ra gondolt.

Milyen fura, a nevük is egybeesik egy kicsit – gondolta. De nem, őket összehasonlítani sem lehet. Monique-ot szerette. Jobban mindennél vagy mindenkinél a Galaxisban. Még Monique anyjánál is.

Eltelt az idő, nem volt kedve tovább róluk töprengeni. Csak elszomorította volna az emlék. És Moe kiszagolja a szomorúságát, ezt nem engedheti.

Három óra telt el, majd a rohamosztagos visszajelzett. Lenz nyugtázta.

Még egy óra telt el, és Moe meg Sean beléptek az ajtón.

Kezdődik – gondolta magában Lenz.

Felvette a lehető legnegédesebb mosolyát. Hátrafordult, és a két előtte álló emberre nézett.

– Moe! Drága húgom! – szólította meg a nőt. Az furcsállva meredt rá.

– Sosem szoktál így hívni.

– Itt az ideje elkezdenem – nevetett fel Lenz. Ránézett Seanra. – És az úr kicsoda?

– Ő Sean Martowert. Gépészmérnök, közös khm... munkánk van egy megbízótól – mutatta be Moe.

Ó, de még milyen közös munka. Moe, azt hiszed, nem tudok semmit? Hogy vak vagyok? Majdnem elnevette magát. Visszafojtotta még a vigyorát is.

– Örülök a találkozásnak, Martowert. Még egy M, Moe.

Moe körülnézett. Láthatólag türelmetlen vagy nyugtalan volt.

– Miért hívtál ide?

– Csak arra gondoltam, hogy megihatnánk közösen egy pohár koréliei brandyt, és visszaemlékezhetnénk a régi szép időkre – ránézett Seanra. – De látván, hogy társaságod van, rátérek a lényegre. Már megbocsásson, nem három poharat hoztattam, nem számítottam magára.

– Hát persze, hogy nem – a férfi hangja kifejezéstelen volt. *Vajon mennyit árult el neki Moe? Biztos mindent.*

– Csupán lenne itt egy feladat számodra, húgom – fordult vissza Moe-hoz, miután végigmérte a férfit.

– Először is, ne húgomozzál – mondta lassan, higgadtan Moe. – Másodszor, miért kísért ide minket az a rohamosztagos? Egyedül is idetaláltam volna. – Látta az arcán, hogy nem fejezte be. Sokszor látta ezt az arcot, és Lenz mindig türelmesen várt. És ma itt az idő a bosszúra. – Harmadszor, nekem ne adj feladatot, nem vagyok én a talpnyalód. Azért van itt Godoy.

– Godoy meghalt – vágott közbe élesen Lenz. Nem érzett különösebb szomorúságot. *Végül is tényleg csak egy talpnyaló volt.* – Erről akarok veled beszélni.

Moe hitetlenkedő képet vágott.

– Csak nem gondolod, hogy közöm volt a halálához?

– Nem. – ezzel még nem sikerül teljesen lenyugtatnia a nőt. A férfin nem látszódott semmi változás. – De emlékszel Mustafarra?

Azt a hatást váltotta ki, amit előrelátott: Moe szeme összeszűkül, keze ökölbe szorult.

– Szóval emlékszel – ismét ránézett Seanra. Még mindig nem tudott egy érzelmet sem leolvasni az arcáról. *Egy színészbe szeretett bele a húgom.* A gondolat felderítette. – Lord Vader információt akar apánktól, egy kis részletről, ami ott történt, de azt nem tudja, hogy apánk elájult, mielőtt odakerült, és ájult állapotban maradt az ott léte nagy részében. És hamarosan meglátogatja őt.

– Miért nem mondtátok el neki, hogy apánk nem tudja, bármi legyen is az?

– Lord Vader kivételesen haragos állapotban volt. Valaki elkezdte neki mondani, de beléfojtotta a szót. Szó szerint. És nekünk nem volt kedvünk követni a halott társunk példáját. Úgy tűnik, valami fontos történt azon a bolygón. És összesen három résztvevője volt. Apánk, te és...

– Godoy – fejezte be Moe. – Értem. Tehát most menjek, és mondjak el minden apánknak? – Lenz bólintott. – Rendben. Sean, menjünk.

– Egy pillanat – állította meg őket Lenz az ajtóban. Habozott, húzta az időt, míg a rohamosztagos elvégzi a dolgát. Gyorsan kell dolgoznia. *Lehet, hogy lebukik.*

– Biztos, hogy azzal a hajóval akartok menni? – kérdezte meg Moe-tól. – Nem lenne jobb egy birodalmi?

– Miért? – nézett rá mosolyogva Moe. – Azon a részen nem látnak szívesen egy semleges hajót?

– De, természetesen – Lenz intett nekik, elmentek. Visszaült a székébe. A TK-4873-as számú rohamosztagos ismét jelentkezett. A munkáját elvégezte: elhelyezte a kamerát. Megjelent személyesen is, és a távirányítású gombot odaadta Lenznek. Csak meg kellett nyomnia, és...

Moe és Sean elérték a hajót, majd rövidesen fel is szálltak vele. Mikor elhagyták a légiteret, Lenz bekapcsolta a kamerát, amivel láthatta a pilótafülkét és az előtte lévő folyosót. Jobbra volt egy ajtó, egy kisebb zsilip.

Káromkodott. A rohamosztagos mégsem csinált meg mindent.

Nem élhetik túl! – gondolta kétségbeesetten. *Nem! Moe-nak át kell élnie azt a fájdalmat, amit én éltem át!*

Monique! A vízésés! *Nem, nem szabad erre gondolnom!*

A képernyőt nézte, ahogy Moe és Sean a bolygó holdja felé közelednek, hogy aztán belépjenek a hipertérbe. Legalábbis ők ezt hiszik.

Ahogy Moe haját nézte hátulról, eszébe jutott egy hatéves kislány barna tincse, ahogy víz fröccsen rá. A lány megfordult, és nevetve odaszaladt az apjához.

– Minden rendben van, kincsem – a fiatalabb Lenz Laarson átölelte a kislányt. – Ugye milyen szép a vízésés?

A lány örömmel teli arccal megfordult. Még maga Lenz sem látott ilyen gyönyörű látványt. Így hát Monique-kal osztotta meg az élményt, akinek az anyja nemrég hunyt el, ezért vette őt magához. Senki nem tudott róla, még Lenz apja sem.

Monique egészen kimerészkedett a vízesés szélére, ahol már ő is nedves lehetett a ráfröccsenő víztől. Nevetve mutogatott a mélybe. Lenz követte őt a peremig.

Ekkor mögöttük felbúgott valami. Először halkán, majd egyre erősödve. Hamarosan meglátták: egy úrhajó az. Lenz még nem volt ott teljesen a lánya mellett, inkább félúton odafele, úgy nézte a landoló, cápaalakú és mintázatu vadászgépet. Tudta, kié.

Hirtelen észbekapott, és megfordult. Monique mindig is félt a cápáktól. De most nem látta őt sehol. Körülnézett, riadt képpel futott ide-oda, a lánya nevét kiáltozva.

Moe kiszállt a vadászgépből, a sisakját a hóna alá tette, úgy ment oda vigyorogva a bátyjához.

– Ki az a Monique?

– SENKI – ordította a képébe, majd elfordult. – MONIQUE! – üvöltötte torkaszakadtából először az egyik, majd a másik irányba. A vízesés zúgása nagyrészt elnyomta a hangját.

– Hé, figyu – szólalt meg Moe.

– Nem érdekel! Bármilyen is az, várhat! – kiabálta.

Moe, az egész az ő hibája. Ha nem cápás a vadászgépe, ha nem jön oda, ha meg sem születik.

– Oké, csak azt akartam mondani, hogy a vadászommal kereshetnénk, lefuttathatnánk egy szkennt a környékről, és biztos a nyomára akadnánk ennek a... Monique-nak, bárki legyen is.

Moe mosolya túl természetes volt, túl boldog, túl semmivel sem törődő. *Lehet, hogy az egészet kitervelte? – gondolta akkor. Lehet, hogy mégis tudott Monique-ról, bármennyire is el akartam rejtetni a létét mindenki elől?*

A vadászgéppel sem találtak semmit, és sötétedéskor abbahagyták a keresést. Lenz némán gyászolt, Moe csak keresési ötletekkel törte meg a csendet, no meg éjszaka.

– Ki volt ez a Monique? Barátnő?

– Nem – nézett a saját hajójára Lenz. Az egészet színtelen hangon mondta ki. *Elragadta őt a mély.* – Senki.

És Moe soha nem is tudta meg, és Lenz is mélyen hallgatott. A bánata egyik napról a másikra átalakult haraggá, bosszúvágygá. Csakis egy valakin lehet ezt megbosszulni, minden bajok okozóján. Akkor és ott megfogadta, hogy minden, ami kedves Moe számára, mindenki, akit szeret – Lenz el fogja venni tőle, akárhányszor szerez új barátokat, értékeket, amikre igényt tart, annyiszor ragadja el Moe-tól az örömet.

És ma sikerült ezt elérnie. Az egész mese az apjáról és Lord Vaderről hazugság volt, hogy a rohamosztagosnak legyen ideje feltenni a szerkezetet a hajóra, és ők felszálljanak rá.

És most, hogy a hold felé tartottak, megnyomta a gombot. Először nem volt változás a képen, majd Sean egyre idegesebben nyomkodta a gombokat.

– Ne. Ne, ne, ne! Nem tudom irányítani a hajót – az első érzélem, amit Lenz valaha látott azon az arcon, bizonytalansággal vegyített rémület volt. *Talán az utolsó érzélem is –* gondolta sötéten.

– Sean, nekimegyünk a holdnak! – mutatott maguk elé Moe. Lenz felnevetett: ennél nyilvánvalóbb dolgot még a kisgyerekkori barátja sem mondott, pedig sok olyan volt, amit kimondott, és eléggé egyértelmű volt.

- Sean! Csinálj valamit!
- Próbálok!

Lenz élvezettel nézte a jelenetet. Sean hol kapkodva nézett ide-oda, hol homlokráncolva nyomkodta a gombokat, míg Moe rémülten figyelte az eseményeket. Moe utálta, ha tehetetlen, és most egyértelműen az volt. Lenz ettől még boldogabb lett.

Az ötlet a nő fejéből pattant ki. A rohamosztagos nem távolította el a mentőkabinokat, így most lehetett használni azokat.

- Gyere, Sean! – unszolta a férfit Moe.
- Nem, még meg kell néznem valamit. Meg kell próbálnom valamit. – ránézett Moe-ra.
- Ez egy másodrendű parancs, amit tudnék deaktiválni, ha lenne rá időm, és kivezetném a hajót a halálpályájáról.

Lenz tudta, hogy ez hazugság. *Annak kell lennie! Csak üres hősködés az egész.* Úgy tűnt, Moe is gyanított valamit.

- Sean, ne törődj vele, ez csak egy hajó...
- Az én hajóm! – csattant fel Sean. Felpattant, szájon csókolta Moe-t, az viszonzta, és hosszú másodpercekig így maradtak. A hold sebesen közeledett feléjük. Lenz remélte, hogy meghalnak. Remek volt így nézni a közeledő holdat, hogy ő nem volt életveszélyben.
- Most menj! – mondta Sean, miután kibontakoztak egymásból.
- Sean, ketten is elférünk a kabinban – kezdte Moe.
- MENJ!

Moe egy másodpercig habozott. Lenz azt hitte, marad. *Maradj!* Majd sarkon fordult, és beszállt a kabinba. Kilőtte magát.

Az én hajóm – mondta csak úgy magának Sean. Amikor a becsapódás bekövetkezett, Lenz számára is véget ért a műsor. Pár másodpercig némán meredt a képernyőre.

- Egy kabin sodródik a környező űrben – szólította meg az egyik tisztet odafönt az állomáson. – Vontassák be!

Tulajdonképpen jobb is így – gondolta Lenz. *Moe így él tovább, és szomorúbb lesz, mint én voltam valaha. Bár az nem lehet. De legalább megismeri az érzést, milyen, ha valakit elvesznek tőle. És ha megint lesz egy hasonló eset, szeretni fog valakit, vagy tartozni fog valahova... nos, teszek róla, hogy őket is túlélje.*

ÍRTA
kav12